

hvordan anmeldelse og driftsplan skal være. For så vidt angår forsikringsselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted her i landet har Finanstilsynet intention om at følge den hidtidige praksis vedrørende indsendelse af driftsplan. For så vidt angår forretningsafdelinger agter Finanstilsynet at anvende samme praksis, dog vil man samordne praksis med hjemlandenes tilsynsmyndigheder.

Til § 7

Bestemmelsen fastslår, at forsikringstjenesteydelsesvirksomhed, der ønskes udøvet til Danmark, skal anmeldes til Finanstilsynet.

Det fremgår af stk. 3, at når masserisici tegnes som forsikringstjenesteydelsesvirksomhed, kræver dette, at Finanstilsynet giver tilladelse (koncession) til at dække disse risici. Da selskaberne ikke er etableret her i landet, skal de derimod ikke registreres.

Stk. 4 indeholder bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte de nærmere regler for, hvordan anmeldelses-, tilladelsesproceduren skal være, herunder regler om svarfrist, og andre forhold, som direktivet kræver reguleret. Tilsynet kan endvidere kræve administrationsgebyr.

Bestemmelsen om anmeldelse og eventuel tilladelse findes i direktivets artikel 15 for masserisici og i artikel 16 for store risici.

Det er frivilligt for medlemsstaterne, om de vil indføre koncessionssystemet ved masserisici ifølge artikel 15. Indføres det ikke, gælder den lettere procedure ifølge artikel 16.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 medfører, at koncessionssystemet ved masserisici indføres i Danmark.

Bestemmelserne i artikel 15, litra a og b, virker forskelligt, afhængigt af, om det er et hovedsæde eller en sekundær etablering, der vil udbyde tjenesteydelser.

Er det hovedsædet, der vil udbyde tjenesteydelser, skal hovedsædet fremlægge et certifikat, der skal være udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, d.v.s. myndighederne i hovedsædets hjemstat. Ifølge litra a skal dette certifikat indeholde oplysninger om solvensen og om, at der foreligger tilladelse til, at virksomheden kan virke udenfor hjemstaten. Ifølge litra b skal certifikatet endvidere indeholde oplysninger om, hvilke klasser virksomheden har ret til at virke indenfor.

Direktivet synes at tale om to certifikater, et ifølge litra a og et ifølge litra b. Imidlertid er de udstedende myndigheder ifølge litra a og litra b sammenfaldende i »hovedsædesituationen«, hvorfor der reelt kun kan være tale om, at der skal udstedes ét certifikat. Af samme grund må kravet ifølge litra b om myndighe-

dernes bekræftelse på, at de ikke gør indsigelser mod, at virksomheden præsterer forsikringstjenesteydelser, falde bort i »hovedsædesituationen«, da det ikke giver nogen mening her.

Er der tale om, at det er en sekundær etablering, der ønsker at udbyde forsikringstjenesteydelserne, er situationen følgende:

Ifølge litra a udsteder myndighederne i *hovedsædets* hjemstat certifikatet vedrørende solvensen. Det skal endvidere fremgå af dette certifikat, at tilladelsen til at udøve forsikringsvirksomhed også angår virksomhed udenfor de medlemsstater, hvor hovedsædet og den sekundære etablering er beliggende. Dette indebærer, at hovedsædet skal være vidende om, og have accepteret, at den sekundære etablering vil udøve forsikringstjenesteydelsesvirksomhed.

Ifølge litra b skal der fremlægges et certifikat udstedt af myndighederne i den stat, hvor *den sekundære etablering* er beliggende. I dette certifikat anføres de tilladte klasser tillige med myndighedernes bekræftelse på, at de ikke har indsigelser mod, at den sekundære etablering præsterer forsikringstjenesteydelser.

Udover det i litra a og b krævede, kræves der ifølge litra c, at der til staten, hvor forsikringstjenesteydelserne agtes præsteret, fremlægges en driftsplan, hvortil kravet højst må være følgende:

- arten af de risici, som virksomheden har til hensigt at dække i den medlemsstat, hvor der skal præsteres tjenesteydelser,
- de almindelige og specielle forsikringsbetingelser i de policer, den har til hensigt at benytte,
- de tariffer, som virksomheden har til hensigt at anvende for de enkelte kategorier af dispositioner,
- de formularer og øvrige trykte dokumenter, den agter at anvende over for forsikringstagerne, i det omfang, hvor de også kræves af de etablerede virksomheder.

Det ovenfor nævnte kan ifølge stk. 2 kræves meddelt på statens officielle sprog.

Myndighederne har op til 6 måneder til at afgøre, om de vil give eller nægte at give tilladelse til at udbyde forsikringstjenesteydelser. Har myndighederne ikke taget stilling inden for de 6 måneder, anses tilladelsen for nægtet. Der er ikke i direktivet taget stilling til, hvorledes der skal forholdes med hensyn til begrundelsespligten i sidstnævnte tilfælde. Imidlertid kan sidstnævnte situation ikke antages at ville blive aktuel i Danmark. Finanstilsynets normale sagsbehandlingstid idag er ikke så lang, at 6-månedersfristen vil blive overskredet. I øvrigt vil afslag i medfør af forvaltningslovens begrundelsespligt altid skulle begrundes. Forvaltningsloven finder anvendelse på alle dele af den offentlige forvaltning og gælder for